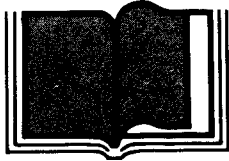

Βιβλία

Διάλογος με την Άννα Της Αμαλίας Μεγαπάνου Εκδόσεις LIBRO σελ. 172

Το βιβλίο αυτό της **Αμαλίας Μεγαπάνου** ξάφνιασε το αναγνωστικό κοινό της γιατί είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα έργα της. Εμένα δεν με ξάφνιασε καθόλου, γιατί την είχα συναντήσει όταν ακόμα είχε πρωτοσυλλάβει την ιδέα αυτή, όταν είχε αρχίσει τις πρώτες επαφές της με τις ιερόδουλες και δεν είχε καλά-καλά αποφασίσει τι μορφή θα έπαιρνε το βιβλίο αυτό, αλλά ήταν αποφασισμένη —και ανήσυχη μαζί— να δώσει μια αντικειμενική και πιστή περιγραφή μιας τέτοιας γυναίκας, κρατώντας στο περιθώριο όλες τις προσωπικές της αντιλήψεις και να γίνει η ίδια ένα άγραφο χαρτί που θα δεχόταν τις εκμυστηρεύσεις τους, χωρίς να μπει στον πειρασμό —πράγμα δύσκολο για τους περισσότερους— να παρεμβάλλει κάποιες κοινωνιολογικές ή φιλοσοφικές παρατηρήσεις.

Με είχε ξαφνιάσει, όμως, όταν μου ανέφερε τα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει στην προκαταρκτική έρευνά της και που αναφέρονται στον πρόλογο του βιβλίου της. Στην εποχή, λοιπόν, της σεξουαλικής απελευθέρωσης, στην Αθήνα και μόνο:

α. εκδίδονται, επίσημα ή ανεπίσημα, περίπου έξι ενήλικες γυναίκες στις χιλιάδες (ο αριθμός των ανήλικων που προστίθεται σε αυτές είναι αβέβαιος, αλλά δεν είναι ευκαταφρόνητος).

β. αυτές οι γυναίκες εξυπηρετούν καθημερινά πενήντα χιλιάδες άντρες περίπου, με άλλα λόγια το 14% των ενήλικων αντρών της πρώτης και της δεύτερης εκλογικής περιφέρειας της Αθήνας, και

γ. ο ημερήσιος τζίρος γι' αυτή τη δουλειά κυμαίνεται γύρω στα πενήντα εκατομμύρια δραχμές. Δηλαδή, μέσα σ' ένα χρόνο αλλάζουν χέρια πάνω από δεκαπέντε δισεκατομμύρια.

Ανακάλυψε επίσης ότι στην Αθήνα του 1988 υπάρχουν 150 περίπου οικίοι ανοχής, διάσπαρτοι σε διάφορες συνοικίες, με μεγαλύτερη πυκνότητα στις περιοχές που καλύπτουν το 6ο, το 8ο και το 4ο παράρτημα Ασφαλείας. Αυτοί όμως οι αριθμοί είναι οι επίσημοι και δεν αναποκρίνονται στην αλήθεια, όπως παραδέχονται και οι ίδιοι οι αστυνομικοί του Τμήματος Ηθών. Η αλήθεια είναι ότι, ενώ οι «χαρακτηρισμένες» ιερόδουλες της Αθήνας είναι γύρω στις 350, υπάρχουν τουλάχιστον τριςήμισι

Αμαλία Μεγαπάνου

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΝΑ

LIBRO
ΑΘΗΝΑ 1988

με τέσσερις χιλιάδες γυναίκες ακόμα που είναι «αδήλωτες» κι εκδίδονται στα διαμερίσματά τους, σε μπαρ ή σε δωμάτια ξενοδοχείων.

Από τις 9 γυναίκες που συνάντησε η **Αμαλία Μεγαπάνου**, συγκέντρωσε το ενδιαφέρον της η μία από αυτές και δημοσίευσε τον διάλογο που είχε μαζί της. Αυτό ο διάλογος διαβάζεται κυριολεκτικά μονορούφι. Αρχίζει με την κάπως μελό εικόνα που η Άννα θέλει να δώσει για τον εαυτό της για να εξελιχθεί σε πλήρη και συγκλονιστική αποκάλυψη του πραγματικού της εαυτού.

Αλλά μέσα από τα λόγια της Άννας βγαίνουν και πολλές αλήθειες, αποκαλυπτικές για τη γυναικεία φύση. Όταν λόγου χάρη την ρώτησε η Αμαλία γιατί δεν προσπαθούν ν' αποκτήσουν κάποιο Ταμείο, είπε ότι το Σωματείο που υπάρχει έχει ως επί το πλείστον «χειρουργημένες» ή τραβεσί, που δεν διστάζουν να εμφανιστούν ως ιερόδουλες και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Ενώ «εμάς τις γυναίκες μας τσούζει να γράψουμε σ' ένα χαρτί ότι ασκούμε αυτό το επάγγελμα. Εμείς δεν έχουμε πετάξει ολόκληρη την πέτσα από πάνω μας». Και κατέληξε ότι προτιμάει να μείνει χωρίς σύνταξη παρά να μάθει η οι-

κογένειά της τι επάγγελμα κάνει.

Έχει όμως και τα αποφθέγματά της: «Πόρνη είναι και η κυρία του καλού κόσμου, που πουλάει αισθήματα, μα στην ουσία χρησιμοποιεί το κορμί της για να εισπράττει χρήματα, κοσμήματα και θέσεις. Το τελευταίο μοντέλο μάλιστα είναι να τους ανοίγουν οι αγαπητικοί τους από μια μπουτίκ».

Και πιο κάτω: «Δεν είναι και πάλι πορνεία όταν μια γυναίκα υποκύπτει σ' έναν άνδρα —που ίσως δεν της αρέσει— μόνο και μόνο γιατί τη θρέφει; Είτε πας μ' έναν άντρα για λεφτά είτε με πολλούς το ίδιο κάνει!»

Όταν όμως αργότερα η Αμαλία τη ρωτάει αν θα ήθελε, σε περίπτωση που είχε κόρη, να κάνει κάποιο επάγγελμα, να σταδιοδρομήσει καλά ώστε να είναι ανεξάρτητη, η απάντησή ήταν «Ναι και όχι. Θα προτιμούσα να παντρευτεί καλά».

Και παρόλα τα περιφρονητικά λόγια που χρησιμοποίησε πιο πριν για μερικές γυναίκες, είναι φανερό ότι για την Άννα ένας καλός γάμος που θα κερδίσει το σεβασμό της κοινωνίας και μια νόμιμη μητρότητα είναι το καλύτερο που μπορεί να συμβεί στη ζωή μιας γυναίκας. Όταν ρωτήθηκε αν η παντρεμένη αδελφή της έχει την ίδια εικόνα για τη ζωή μ' εκείνη, απάντησε: «Όχι. Γιατί αυτή δεν κατέβηκε τόσο χαμηλά σαν κι εμένα. Ήταν πάντα προστατευμένη. Δεν την έχουν εξευτελίσει ποτέ. Κι ο εξευτελισμός είναι ένα πολύ κοφτερό μαχαίρι που τα σκίζει όλα μπρος σου, οπότε η παράσταση αλλάζει σκηνικό».

Είναι τόσο πολύ βαθειά η ίδια βυθισμένη στον εξευτελισμό: «Η συνέπεια του να είσαι πουτάνα, είναι να δεις στα μάτια των άλλων την καταφρόνια», που δεν μπορεί να σκεφθεί ότι και πολλές παντρεμένες εξευτελίζονται διαφορετικά.

Όσο προχωράει ο διάλογος, τόσο είναι φανερό πως θέλει να χωθεί όσο το δυνατόν βαθύτερα στον εξευτελισμό της, να βάλει το μαχαίρι βαθειά στην πληγή, ίσως γιατί πιστεύει πως με αυτό τον τρόπο θα μπορούσε ίσως με την ταπείνωση να εξιλεωθεί.

Ο διάλογος με την Άννα είναι αρκετά αποκαλυπτικός ενός κόσμου που οι περισσότεροι από μας φροντίζουν να τον ξεχνάνε...

Ρένα Λάμψα